

KAPITOLA I

„Evie Sageová je mrtvá.“

Rytířova slova se nesla vzdušnou předsíní královny pracovny a odrážela se od zdobných stěn jako zarmoucený pláč.

Král Benedikt se díval někam dolů a jeho dokonale hladké dlaně spočívaly na stránkách otevřené knihy. Z okna na stříbrem lemované stránky dopadaly sluneční paprsky, které rozechřívaly místnost tak, až v ní byl mdlý, dusný vzduch. Rytíř se pod těsným brněním nervózně vrtěl, ale když král zvedl hlavu, zůstal stát jako zkamenělý.

Tohle byla chyba.

Král Benedikt zaklapl knihu a i slunce přestalo tak jasně zářit, jak ho ta zpráva zklamala. Panovník pomalu vstal a protáhl koutky do soucitného úsměvu.

„Škoda,“ pročísl si rukou pískově blond vlasy, v nichž se jen tu a tam třeptilo pár šedivých pramínků. Což u muže v tak pokročilém věku překvapovalo. „Ta chudinka se nechala zkazit Zlo duchem. Předpokládám však, že to pro ni byla svým způsobem milosrdná smrt. Když se někdo tak přiblíží temnotě, už mu není pomoci. Teď snad našla svůj klid,“ usmál se samolibě král.

Nenávidím tě.

Rytíř sevřel pěst, ale povolil ji dřív, než si toho král stačil všimnout. Potom jen kývl. „Jste neobyčejně slitovný, můj králi.“ Ta slova ho pálila na jazyku.

Benedikt přimhouřil oči a ukázal na polstrované křeslo. „Posadte se, prosím. Cesta zpět do paláce vás musela stát hodně sil. Jak se daří siru Ethanovi? Zůstal po vašem boku, aby ten úkol vyřídil, že?“

Rytíř se pomalu posunul k rudě čalouněné židli. Když na ni klesl, polštář pod ním povolil. Pod přilbou byly vidět jen jeho zelené oči, když vladaře opatrně opravil: „Siru *Nathanovi*, Veličenstvo.“

„Ach jistě! Siru Nathanovi,“ uchichtl se král.

„Tak ten je mrtev,“ nebral si servítky rytíř.

„Aha?“ Královi vystřelilo obočí až někam do čela.

Rytíř opakoval ta slova přesně tak, jak si to pečlivě nacvičil. „Obávám se, že se Otto Warsenovi příliš zachtělo krve. Když se obrátil proti siru Nathanovi a mně, vlastnoručně jsem ho vyřídil.“ V duchu se dmul pýchou, že tu lež dokázal vyřknout, aniž by se mu zachvěl hlas.

Nezdálo se však, že by ta zvěst krále nějak rozesmutnila. To ovšem nikoho nepřekvapovalo – aspoň nikoho v této místnosti. „Výtečně. Čím méně nedořešených věcí, tím lépe. Počítám, že jste Warsenovu mrtvolu dobře odklidil?“

Rytíři pod přilbou cuklo ve rtu, když si vzpomněl, jak přesně byl Otto Warsen *odstraněn*. „Ano, můj králi.“

Na šíji ho zastudily další kapičky potu. Dokázal si spočítat, na co se ho teď Benedikt zeptá.

„A tělo Evie Sageové? Smím ho vidět?“

Pár zatoulaných paprsků dopadlo oknem na hřbet rytířových rukou v čistých rukavicích. Nikde ani kapička krve. Slunce ho naplnilo klidem, když odpověděl: „Obávám se, že léčitelé budou potřebovat trochu času, aby jí zahojili rány a dali ji do pořádku natolik, aby se na ni dalo dívat, jak jste si přál. Žádají vás, abyste byl tak laskav a nerušil je při práci.“

Následovalo ticho. Rytíř zatajil dech a králi neušlo, jak rychle se mu zvedá a klesá hrud. *Hlavně se nenech rozhodit*, poručil si